

EBA/GL/2017/15

23/02/2018

Ghid

privind clienţii aflaţi în legătură conform
articolului 4 alineatul (1) punctul (39)
din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

1. Conformitate și obligații de raportare

Statutul prezentului ghid

1. Prezentul document conține orientări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010¹. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta orientările.
2. Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european al supraveghetorilor financiari sau privind modul în care ar trebui aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Autoritățile competente cărora li se aplică ghidul, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, trebuie să se conformeze și să îl integreze în practicile lor, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a procedurilor de supraveghere ale acestora), inclusiv în cazurile în care anumite puncte din cuprinsul documentului sunt adresate în primul rând instituțiilor.

Cerințe de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid sau, în caz contrar, motivele neconformării, până la 23.04.2018. În absența unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat.
4. Notificările se trimit prin intermediul formularului disponibil pe site-ul ABE la adresa compliance@eba.europa.eu, cu mențiunea „EBA/GL/2017/15”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la respectarea ghidului în numele autorităților competente. Orice schimbare cu privire la starea de conformare trebuie adusă, de asemenea, la cunoștința ABE.
5. Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3).

¹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p.12).

2. Obiectul, domeniul de aplicare și definiții

Obiectul și domeniul de aplicare

6. Prezentul ghid precizează abordarea pe care instituțiile definite la articolul 4 alineatul (1) punctul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 trebuie să o adopte la aplicarea cerinței de a grupa doi sau mai mulți clienți într-un „grup de clienți aflați în legătură” deoarece constituie un singur risc în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) punctul (39) din același regulament.

Destinatari

7. Prezentul ghid se adresează autorităților competente prevăzute la articolul 4 alineatul (2) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și instituțiilor financiare astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Definiții

8. Dacă nu se prevede altfel, termenii folosiți și definiții în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE vor avea același înțeles în prezentul ghid.

3. Punerea în aplicare

Data aplicării

9. Prezentul ghid se aplică începând cu 1 ianuarie 2019.

Abrogare

10. Ghidul CEBS privind implementarea regimului revizuit al expunerilor mari din 11 decembrie 2009 se abrogă începând cu data de 1 ianuarie 2019.

4. Grupuri de clienți aflați în legătură pe bază de control

11. La aplicarea articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile sunt obligate să considere că doi sau mai mulți clienți constituie un singur risc dacă există o relație de control între aceștia.
12. În situații excepționale, în care instituțiile pot demonstra că nu există un risc unic în ciuda faptului că există o relație de control între clienți, instituțiile trebuie să documenteze circumstanțele relevante care justifică această situație într-un mod detaliat și cuprinzător. De exemplu, în situații specifice în care o entitate cu scop special care este controlată de un alt client (de exemplu un inițiator) este complet delimitată și indisponibilă în caz de faliment - astfel încât nu există niciun canal de contagiune posibil, prin urmare nu există un risc unic între entitatea cu scop special și entitatea care deține controlul - s-ar putea demonstra că nu există un risc unic (vezi scenariul C 1 din anexă).
13. Instituțiile trebuie să aplice conceptul de control definit la articolul 4 alineatul (1) punctul (37) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 după cum urmează:
- a) În ceea ce privește clienții care își întocmesc situațiile financiare consolidate în conformitate cu normele naționale de transpunere a Directivei 2013/34/UE,² instituțiile trebuie să se bazeze pe relația de control dintre o întreprindere-mamă și filialele sale în sensul articolului 22 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE. În acest scop, instituțiile trebuie să grupeze clienții în consecință, pe baza situațiilor financiare consolidate ale clienților lor. De aceea, trimerile la Directiva 2013/34/UE trebuie înțelese ca trimeri la normele naționale care au transpus Directiva 2013/34/UE în statul membru în care clienții instituțiilor sunt obligați să își întocmească situațiile financiare consolidate.
 - b) În ceea ce privește clienții care își întocmesc situațiile financiare consolidate în conformitate cu standardele contabile internaționale adoptate de Comisie potrivit Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, instituțiile trebuie să se bazeze pe relația de control dintre o întreprindere-mamă și filialele sale în sensul standardelor contabile respective. În acest scop, instituțiile trebuie să grupeze clienții în consecință, pe baza situațiilor financiare consolidate ale clienților lor.
 - c) În ceea ce privește clienții cărora punctul (a) sau punctul (b) din prezentul alineat nu li se aplică (de exemplu persoane fizice, administrații centrale și clienți care își întocmesc situațiile financiare consolidate în conformitate cu regulile contabile ale unei țări terțe), instituțiile trebuie să considere ca fiind relații de control pe acelea dintre orice persoană

² Articolul 22 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE a înlocuit conținutul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE, menționat la articolul 4 alineatul (1) punctul (37) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Conform articolului 52 din Directiva 2013/34/UE, trimerile la directiva abrogată se interpretează ca trimeri la Directiva 2013/34/UE și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VII la aceasta.

fizică sau juridică și o întreprindere care sunt similare cu relațiile întreprindere-mamă/filială menționate la punctele (a) și (b) din prezentul alineat.

La realizarea acestei evaluări, instituțiile trebuie să considere că oricare dintre următoarele criterii constituie o relație de control:

- i. deținerea majorității drepturilor de vot ale acționarilor sau asociaților într-o altă entitate;
- ii. dreptul sau capacitatea de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organelor de administrație, de conducere sau de supraveghere ale unei alte entități;
- iii. dreptul sau capacitatea de a exercita o influență dominantă asupra unei alte entități, în temeiul unui contract sau a clauzelor din actul constitutiv sau din statut.

Alți posibili indicatori de control pe care instituțiile trebuie să îi ia în considerare în evaluarea lor includ următoarele:

- iv. puterea de a decide cu privire la strategie sau de a direcționa activitățile unei entități;
- v. puterea de a decide cu privire la tranzacții cruciale, cum ar fi transferul de profit sau pierdere;
- vi. dreptul sau capacitatea de a coordona conducerea unei entități cu cea a altor entități pentru atingerea unui obiectiv comun (de exemplu, atunci când sunt implicate aceleași persoane fizice în conducerea sau consiliul a două sau mai multe entități);
- vii. deținerea a mai mult de 50% din capitalul unei alte entități.

14. Având în vedere că factorul decisiv pentru evaluarea existenței unei relații de control îl reprezintă criteriile contabile sau indicatorii de control prevăzuți la punctul 13 (a), (b) și (c), instituțiile trebuie să grupeze doi sau mai mulți clienți pe baza unei relații de control, astfel cum s-a prezentat în această secțiune, chiar dacă acești clienți nu sunt incluși în aceleași situații financiare consolidate deoarece li se aplică excepții în baza normelor contabile relevante, de exemplu în temeiul articolului 23 din Directiva 2013/34/UE.

15. Instituțiile trebuie să grupeze doi sau mai mulți clienți într-un grup de clienți aflați în legătură pe baza unei relații de control dintre acești clienți, indiferent dacă expunerile față de acești clienți sunt sau nu sunt exceptate de la aplicarea limitei pentru expunerile mari conform articolului 400 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau potrivit excepțiilor stabilite de normele naționale de implementare a articolului 493 alineatul (3) din regulamentul respectiv.

5. Abordarea alternativă pentru expunerile față de administrații centrale

16. În conformitate cu definiția „grupului de clienți aflați în legătură” de la articolul 4 alineatul (1) punctul (39) ultimul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile pot evalua existența unui grup de clienți aflați în legătură separat pentru fiecare dintre persoanele controlate direct de administrația centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta („abordarea alternativă”).³

17. Aceeași prevedere permite o aplicare parțială a abordării alternative, evaluând separat persoanele fizice sau juridice controlate direct de administrația centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta (vezi scenariul CG 1 din anexă).

18. Prevederea clarifică și faptul că:

a) Administrația centrală este inclusă în fiecare dintre grupurile de clienți aflați în legătură, identificate separat pentru persoanele fizice sau juridice controlate direct de administrația centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta (vezi scenariul CG 2 din anexă).

b) Fiecare grup de clienți aflați în legătură conform punctului (a) cuprinde și persoane controlate de sau aflate în strânsă legătură cu persoana care este controlată direct de administrația centrală sau care se află în strânsă legătură directă cu aceasta (vezi scenariul CG 3 din anexă).

19. În situația în care entitățile controlate direct de administrația centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta sunt dependente economic una de cealaltă, acestea trebuie să constituie grupuri separate de clienți aflați în legătură (care exclud administrația centrală), în plus față de grupurile de clienți aflați în legătură formate în conformitate cu abordarea alternativă (vezi scenariul CG 4 din anexă).

20. În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) punctul (39) ultimul paragraf ultima teză din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, prezenta secțiune din ghid se aplică și administrațiilor regionale sau autorităților locale care intră sub incidența articolului 115 alineatul (2) din același regulament, precum și persoanelor fizice și juridice controlate direct de aceste administrații regionale sau autorități locale sau aflate în strânsă legătură cu acestea.

³ În conformitate cu articolul 400 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, elementele de activ care constituie creanțe asupra administrațiilor centrale și care, dacă ar fi negarantate, ar beneficia de o pondere de risc de 0% în abordarea standardizată, sunt exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1) (limite ale expunerilor mari) din același regulament.

6. Stabilirea relației de strânsă legătură pe baza dependenței economice

21. La evaluarea relației de strânsă legătură dintre clienții lor pe baza dependenței economice, potrivit articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile trebuie să ia în considerare circumstanțele specifice ale fiecărui caz în parte, în special dacă dificultățile financiare sau falimentul unui client ar genera dificultăți de finanțare sau de rambursare pentru un alt client (vezi scenariile E 1, E 2, E 3 și E 4 din anexă).
22. În cazul în care o instituție poate demonstra că dificultățile financiare sau falimentul unui client nu ar genera dificultăți de finanțare sau de rambursare pentru un alt client, nu este necesar ca acești clienți să fie considerați un singur risc. În plus, nu este nevoie ca doi clienți să fie considerați un singur risc dacă un client este dependent economic de un alt client într-o măsură limitată, însemnând că acel client poate găsi cu ușurință un înlocuitor pentru celălalt client.
23. Atunci când evaluează dependența economică, instituțiile trebuie să ia în considerare, în mod special, următoarele situații:
- În cazul în care un client a garantat integral sau parțial expunerea unui alt client, iar expunerea este atât de semnificativă pentru garant încât acesta ar putea întâmpina dificultăți financiare în cazul în care ar apărea o executare a garanției.⁴
 - În cazul în care un client este răspunzător în conformitate cu statutul său juridic de membru într-o entitate, de exemplu în calitate de asociat comanditar într-o societate în comandită simplă, iar expunerea este atât de semnificativă pentru client încât clientul ar putea întâmpina dificultăți financiare în cazul în care ar apărea o executare împotriva entității.
 - În cazul în care o parte semnificativă a încasărilor brute sau a cheltuielilor brute ale unui client (la nivel anual) provine din tranzacții cu un alt client (de exemplu proprietarul unei proprietăți rezidențiale/comerciale al cărui chirie plătește o parte semnificativă din chirie) și care nu poate fi ușor înlocuit.
 - În cazul în care o parte semnificativă a producției/rendamentului unui client este vândută unui alt client al instituției, iar producția/rendamentul nu poate fi vândut(ă) ușor altor clienți.
 - Atunci când sursa de venituri preconizată pentru rambursarea creditelor a doi sau mai mulți clienți este aceeași și niciunul dintre clienți nu are o altă sursă de venit independentă care să permită administrarea și rambursarea integrală a creditului.

⁴ Situația se referă la garanții care nu îndeplinesc cerințele de eligibilitate prevăzute în partea a treia, titlul II, capitolul IV (Diminuarea riscului de credit) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, prin urmare, față de care nu se poate folosi metoda substituției (menționată la articolul 403 din același regulament) în scopuri prudentiale.

- f) Alte situații în care clienții sunt răspunzători în solidar, din punct de vedere legal sau contractual, pentru obligațiile față de instituție (de exemplu, un debitor și co-împrumutătorul său, sau un debitor și soțul/soția/partenerul său).
- g) În cazul în care o parte semnificativă a creanțelor de încasat sau datoriilor unui client sunt față de un alt client.
- h) În cazul în care clienții au proprietari, acționari sau directori comuni. De exemplu, grupuri orizontale în care o întreprindere este legată de una sau mai multe întreprinderi deoarece toate au același acționariat fără a avea un singur acționar care deține controlul sau deoarece sunt conduse pe o bază unificată. Această conducere poate fi bazată pe un contract încheiat între întreprinderi sau pe prevederi din statutul sau actul constitutiv al întreprinderilor respective, sau dacă organele administrative, de conducere sau de supraveghere ale întreprinderii și ale altele sau mai multor alte întreprinderi sunt alcătuite, în mare parte, din aceleași persoane.

24. Instituțiile trebuie să ia în considerare și lista neexhaustivă a situațiilor de la punctul 23, atunci când evaluează legăturile dintre entitățile din sectorul bancar paralel.⁵ Instituțiile trebuie să acorde atenție deosebită faptului că relațiile dintre entitățile care se încadrează în definiția entităților din sectorul bancar paralel vor consta, cel mai probabil, nu în legături de capital, ci, mai degrabă, într-un tip diferit de relație, respectiv situații de control de facto sau relații caracterizate de obligații contractuale, suport implicit sau risc reputațional potențial (ca de exemplu, sponsorizare sau chiar etichetare comercială)

25. În cazul în care clientul unei instituții este dependent economic de mai mulți clienți, nu doar de unul singur, care nu sunt dependenți între ei, instituția trebuie să includă acești din urmă clienți în grupuri separate de clienți aflați în legătură (împreună cu clientul dependent).

26. Instituțiile trebuie să formeze un grup de clienți aflați în legătură în care doi sau mai mulți dintre clienții lor sunt dependenți economic de o entitate, chiar dacă această entitate nu este un client al instituției.

27. Instituțiile trebuie să grupeze doi sau mai mulți clienți într-un grup de clienți aflați în legătură pe baza unei dependențe economice între acești clienți, indiferent dacă expunerile față de acești clienți sunt sau nu sunt scutite de la aplicarea limitei de expuneri mari, conform articolului 400 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau potrivit excepțiilor stabilite de normele naționale de implementare a articolului 493 alineatul (3) din același regulament.

⁵ Astfel cum este definit în Ghidul ABE privind limitele aferente expunerilor față de entitățile din sectorul bancar paralel care desfășoară activități bancare în afara unui cadru reglementat, conform articolului 395 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013: <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/large-exposures/guidelines-on-limits-on-exposures-to-shadow-banking>

Dependența economică printr-o sursă principală de finanțare

28. Instituțiile trebuie să ia în considerare situațiile în care problemele de finanțare ale unui client se pot extinde asupra altuia, din cauza unei dependențe unidirecționale sau bidirecționale de aceeași sursă de finanțare. Aici nu sunt incluse cazurile în care clienții obțin finanțare de pe aceeași piață (de exemplu, piața efectelor de comerț) sau în care dependența clienților de sursa lor actuală de finanțare este cauzată de bonitatea financiară deteriorată a clienților, astfel încât nu pot înlocui cu ușurință sursa de finanțare respectivă.

29. Instituțiile trebuie să ia în considerare cazurile în care sursa comună de finanțare de care se depinde este asigurată chiar de instituție, de grupul său financiar sau de părțile cu care aceasta are legături (vezi scenariile E 5 și E 6 din anexă)⁶. A fi clienți ai aceleiași instituții nu reprezintă în sine o cerință de a grupa clienții dacă instituția care oferă finanțarea poate fi cu ușurință înlocuită.

30. Instituțiile trebuie să evalueze și orice contagiune sau risc idiosincratic care ar putea decurge din următoarele situații:

- a) folosirea unei singure entități de finanțare (de exemplu, aceeași bancă sau sursă ce nu poate fi înlocuit cu ușurință);
- b) folosirea de structuri similare;
- c) sprijinirea pe angajamente dintr-o singură sursă (de exemplu garanții, sprijin de creditare în tranzacții structurate sau facilități de lichiditate neangajate), ținând cont de solvabilitatea sa, în special atunci când există neconcordanțe de scadențe între scadența activelor-suport și frecvența necesarului de refinanțare.

⁶ Considerentul 54 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prevede că „la determinarea existenței unui grup de clienți aflați în legătură și astfel a expunerilor care constituie un singur risc, este important să fie luate în considerare și riscurile care decurg dintr-o sursă comună de finanțare semnificativă pusă la dispoziție de instituție, grupul financiar al acesteia sau părțile cu care are legături.”

7. Raportul dintre relația de strânsă legătură prin control și relația de strânsă legătură prin dependență economică

31. Instituțiile trebuie să identifice în primul rând care clienți se află în legătură printr-o relație de control conform articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 („grupul de control”) și care clienți se află în legătură printr-o relație de dependență economică în temeiul articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (b) din același regulament. Ulterior, instituțiile trebuie să evalueze dacă grupurile de clienți aflați în legătură identificate trebuie să se fie considerate ca fiind (parțial) în legătură între ele (de exemplu, dacă grupurile de clienți considerați ca fiind aflați în legătură prin dependență economică trebuie grupate împreună cu un grup de control).
32. În evaluarea lor, instituțiile trebuie să analizeze fiecare caz separat, adică să identifice un posibil lanț de contagiune („efectul domino”) pe baza circumstanțelor individuale (vezi scenariile C/E 1 și C/E 2 din anexă).
33. În cazul în care clienții care fac parte din grupuri de control diferite se află în strânsă legătură printr-o relație de dependență economică, toate entitățile pentru care există un lanț de contagiune trebuie grupate într-un singur grup de clienți aflați în legătură. Contagiunea în aval trebuie presupusă de fiecare dată când un client este dependent economic și este el însuși în vârful unui grup de control (vezi scenariul C/E 3 din anexă). Contagiunea în amonte a clienților care controlează o entitate dependentă economic trebuie presupusă numai atunci când acest client care deține controlul este, de asemenea, dependent economic de entitatea care constituie legătura economică dintre cele două grupuri de control (vezi scenariul C/E 4 din anexă).

8. Procedurile de control și administrare pentru identificarea clienților aflați în legătură

34. Instituțiile trebuie să dețină cunoștințe amănunțite despre clienții lor și relațiile clienților lor. De asemenea, instituțiile trebuie să se asigure că personalul lor înțelege și aplică acest ghid.
35. Identificarea legăturilor posibile dintre clienți trebuie să fie parte integrantă din procesul de acordare și supraveghere a creditelor unei instituții. Organul de conducere și conducerea superioară trebuie să se asigure că procesele adecvate de identificare a legăturilor dintre clienți sunt documentate și implementate.
36. Instituțiile trebuie să identifice toate relațiile de control dintre clienții lor și să le documenteze corespunzător. De asemenea, instituțiile trebuie să investigheze și să documenteze corespunzător orice dependențe economice posibile între clienții lor. Instituțiile trebuie să ia măsuri rezonabile și să folosească informații imediat disponibile pentru a identifica aceste legături. Dacă, de exemplu, o instituție are cunoștință că anumiți clienți au fost considerați ca aflați în strânsă legătură de o altă instituție (de exemplu, din cauza existenței unui registru public), trebuie să ia în considerare informațiile respective.
37. Eforturile instituțiilor de a investiga dependențele economice în rândul clienților lor trebuie să fie proporționale cu dimensiunea expunerilor. Așadar, instituțiile trebuie să își consolideze investigațiile prin cercetarea extinsă a oricărui tip de „informații neconfirmate”, precum și a informațiilor care depășesc clienții instituțiilor, în orice situație în care suma tuturor expunerilor față de un singur client individual depășește 5% din fondurile proprii de nivel 1.⁷
38. Pentru a evalua cerințele de grupare pe baza unei combinații de relații de control și dependență economică, instituțiile trebuie să colecteze informații despre toate entitățile care formează un lanț de contagiune. Este posibil ca instituțiile să nu poată identifica toți clienții care constituie un singur risc dacă există relații de strânsă legătură provenind de la entități care nu se află în relație de afaceri cu instituția și, prin urmare, sunt necunoscute instituției (vezi scenariul Mm 1 din anexă). Totuși, dacă o instituție dobândește cunoștințe despre relații de strânsă legătură prin intermediul unor entități din afara clientelei sale, trebuie să folosească aceste informații la evaluarea raportului de legătură.
39. Procedurile de control și administrare în vederea identificării clienților aflați în legătură trebuie supuse revizuirii periodice, pentru a asigura adecvarea lor. De asemenea, instituțiile trebuie să monitorizeze modificările aduse relațiilor de strânsă legătură, cel puțin în contextul verificării periodice a creditelor și atunci când se planifică o majorare substanțială a unui credit.

⁷ Pragul se referă la fondurile proprii de nivel 1 ale instituției în vederea aplicării prezentului ghid la nivel individual. Pragul se referă la fondurile proprii de nivel 1 ale grupului instituției în vederea aplicării prezentului ghid la nivel subconsolidat sau consolidat.

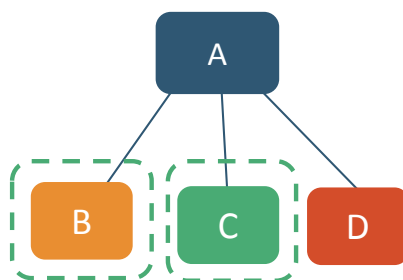
Anexă: Ilustrații

Scenariile cuprinse în prezenta anexă ilustrează aplicarea ghidului pentru grupurile de clienți aflați în legătură, care intră sub incidența definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul (39) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, din perspectiva instituției raportoare.

Grupuri de clienți aflați în legătură pe bază de control

Scenariul C 1: Caz excepțional (nu există un singur risc, deși există o relație de control)

Instituția raportoare are expuneri față de toate entitățile enumerate mai jos (A, B, C și D). Entitatea A deține controlul asupra entităților B, C și D. Filialele B, C și D sunt entități cu scop special/vehicule investiționale specializate (SPE/SPV).

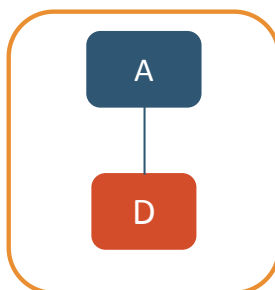

Pentru a evalua absența unui singur risc, deși există o relație de control, instituția raportoare trebuie să evalueze cel puțin toate elementele următoare în legătură cu fiecare dintre SPE/SPV (entitățile B, C și D din acest scenariu):

- i) Absența unei relații de interdependență economică sau a oricăror alți factori ce ar putea sugera o corelație pozitivă semnificativă între calitatea creditului întreprinderii-mamă A și calitatea creditului SPE/SPV (B, C sau D). Pe lângă alți factori, trebuie evaluate ca posibile semne de corelație pozitivă semnificativă eventuala sprijinire pe întreprinderea-mamă A pentru surse de finanțare și unele criterii care împiedică deconsolidarea SPE/SPV sau derecunoașterea activelor securitizate pe baza normelor contabile aplicabile.
- ii) Natura specifică a SPE/SPV, în special indisponibilitatea sa în caz de faliment (conform articolului 300 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013) - în sensul că există acorduri efective ce asigură faptul că activele SPE/SPV nu vor fi disponibile creditorilor întreprinderii-mamă A în cazul insolvenței sale - și dacă titlurile de creanță emise de SPE/SPV fac în mod normal referire la active care sunt datorii ale terțelor părți.

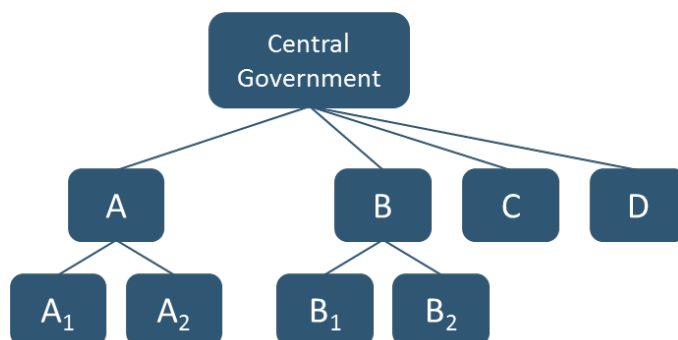
- iii) Îmbunătățirea structurală într-o securitizare și separarea obligațiilor SPE/SPV de cele ale întreprinderii-mamă A, cum ar fi existența dispozițiilor, în documentația referitoare la tranzacții, care asigură continuitatea administrării și cea operațională.
- iv) Respectarea prevederilor de la articolul 248 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 privind condițiile de concurență normală.

După ce a evaluat toate aceste elemente, instituția raportoare poate concluziona că, de exemplu, filialele B și C nu constituie un singur risc cu întreprinderea-mamă A. Prin urmare, instituția raportoare trebuie să ia în considerare un grup de clienți aflați în legătură, constituit numai din clienții A și D. Instituția trebuie să documenteze aceste evaluări și constatările acestora în mod cuprinzător.

Abordarea alternativă pentru expunerile față de administrații centrale

Pentru a ilustra scenariile posibile, se folosește următorul scenariu general: administrația centrală deține control direct asupra a patru persoane juridice (A, B, C și D). Entitățile A și B, la rândul lor, dețin fiecare control direct asupra a două filiale (A₁/A₂, B₁/B₂). Instituția raportoare are expuneri față de administrația centrală și față de toate entitățile prezentate.

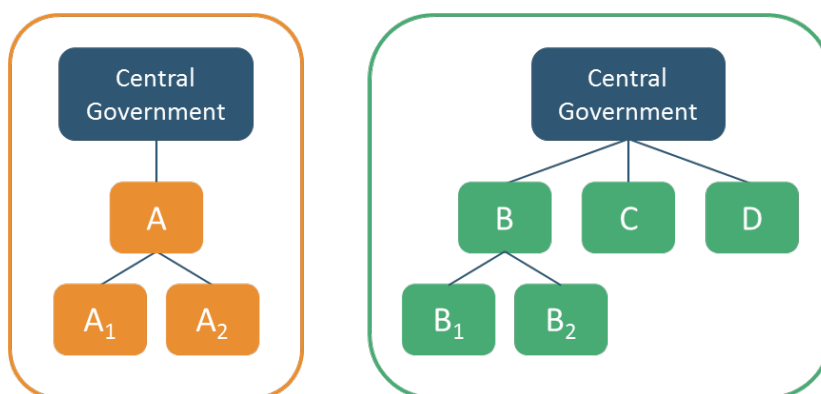

Central Government

Administrația centrală

Scenariul CG 1: Abordarea alternativă - utilizare parțială

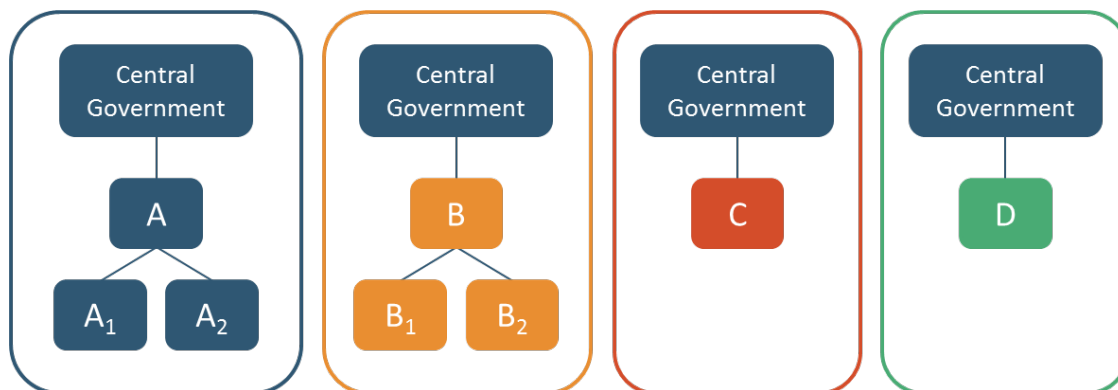
Instituția raportoare ar putea extrage un singur grup („administrație centrală/A/toate entitățile controlate sau dependente de A”) și să mențină tratamentul general pentru restul („administrație centrală/B, C și D/toate entitățile controlate sau dependente de B”):

Central Government

Administrația centrală

Scenariul CG 2: Abordarea alternativă - folosită pentru toate entităţile direct dependente

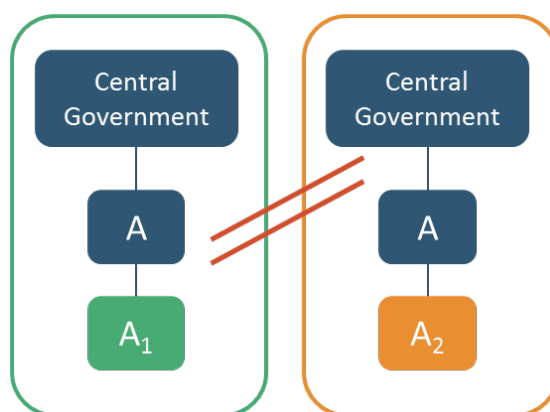

Central Government

Administraţia centrală

Scenariul CG 3: Abordarea alternativă - aplicabilă la „primul/al doilea nivel”, nu mai jos

În scenariile CG1 și CG2, entităţile A, B, C și D constituie „al doilea nivel”, adică nivelul aflat imediat sub administraţia centrală („primul nivel”). Aici este posibilă extragerea din grupul general al clienţilor aflaţi în legătură. Totuşi, entităţile A₁, A₂, B₁ și B₂ se află doar în legătură indirectă cu administraţia centrală. O extragere la nivelul acestora nu este posibilă (de exemplu atât A₁, cât și A₂ trebuie incluse în grupul „administraţia centrală/A”):

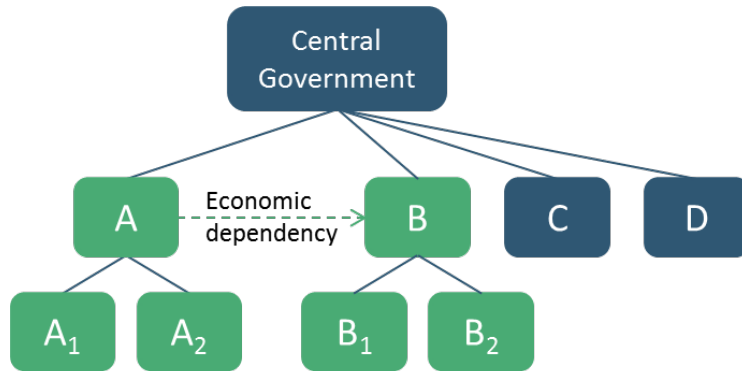

Central Government

Administraţia centrală

Scenariul CG 4: „Legături orizontale” la „al doilea nivel”

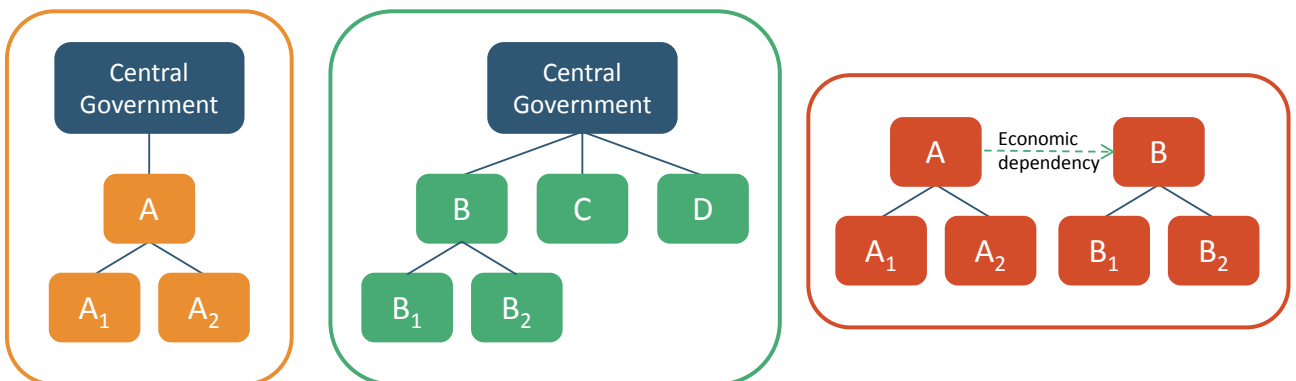
Într-o variantă a scenariului general de mai sus, entitățile A și B sunt dependente economic (dificultățile de plată pentru B ar fi contagioase pentru A):

Central Government
Economic dependency

Administrația centrală
Dependență economică

Presupunând că instituția raportoare folosește abordarea alternativă numai parțial, așa cum se descrie în scenariul CG1 de mai sus, trebuie luate în considerare următoarele grupuri de clienți aflați în legătură:

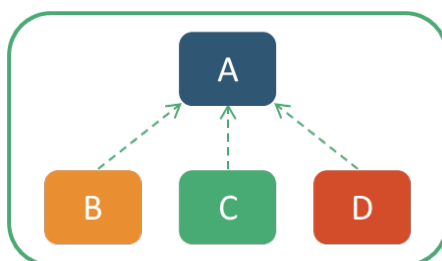
Central Government
Economic dependency

Administrația centrală
Dependență economică

Stabilirea relației de strânsă legătură pe baza dependenței economice

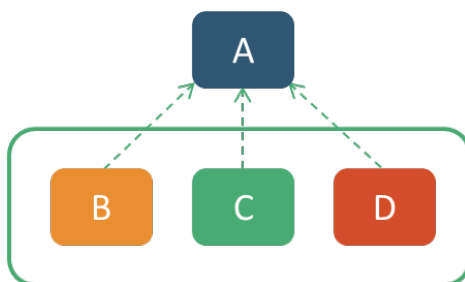
Scenariul E1: Cazul principal

Instituția raportoare are expuneri față de toate entitățile enumerate mai jos (A, B, C și D). B, C și D se sprijină, din punct de vedere economic, pe A. Așadar, factorul de risc subiacent pentru instituție este, în toate cazurile, A. Instituția trebuie să formeze un singur grup de clienți aflați în legătură cuprinzător, nu trei grupuri individuale. Este irelevant faptul că nu există nicio dependență între B, C și D.

Scenariul E 2: Variantă la cazul principal (fără expunere directă față de sursa riscului)

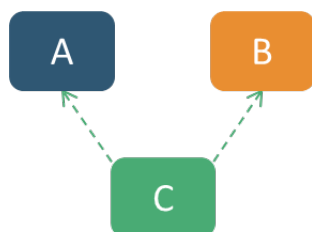
Există o cerință de grupare chiar dacă instituția raportoare nu are o expunere directă față de A, dar este conștientă de dependența economică a fiecărui client (B, C și D) de A. Dacă eventualele dificultăți de plată pentru A sunt contagioase pentru B, C și D, toți vor întâmpina dificultăți de plată dacă A are probleme financiare. Prin urmare, aceștia trebuie tratați ca un singur risc.

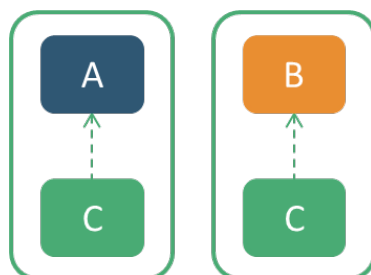
La fel ca în scenariul E 1, nu are importanță că nu există nicio dependență între B, C și D. A determină cerința de grupare, deși nu este un client în sine și prin urmare nu face parte din grupul de clienți aflați în legătură.

Scenariul E 3: Grupuri suprapuse de clienți aflați în legătură

Dacă o entitate este dependentă economic de alte două (sau mai multe) entități (a se avea în vedere că dificultățile de plată ale uneia dintre celelalte entități (A sau B) ar putea fi suficiente pentru ca C să se afle în dificultate),

aceasta trebuie inclusă în grupurile de clienți aflați în legături aparținând ambelor (tuturor acestor) entități:

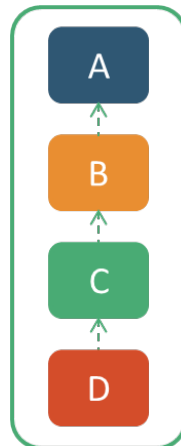
Argumentul că expunerea față de C va fi luată în considerare de două ori nu este valabil, deoarece expunerea față de C este considerată un singur risc în două grupuri separate.

Limita expunerilor mari se aplică separat (adică limita se aplică o dată în cazul expunerilor față de grupul A/C și o dată în cazul expunerilor față de grupul B/C).

Deoarece nu există nicio dependență între A și B, nu trebuie format niciun grup cuprinzător (A + B + C).

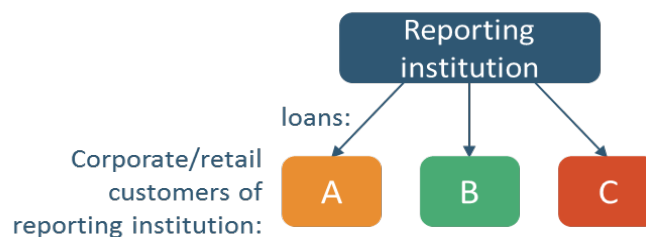
Scenariul E 4: Lanţul de dependenţă

În cazul unui „lanţ de dependenţă”, toate entităţile dependente economic (chiar dacă dependenţa este unidirecţională) trebuie tratate ca un singur risc. Nu ar fi potrivit să se formeze trei grupuri individuale (A + B, B + C, C + D).

Scenariul E 5: Instituţia raportoare ca sursă de finanţare (fără cerinţă de grupare)

În următorul scenariu, instituţia raportoare este unicul furnizor de fonduri pentru trei clienţi. Nu este o „sursă de finanţare externă” care conectează cei trei clienţi şi este o sursă de finanţare ce poate fi înlocuită în mod normal.

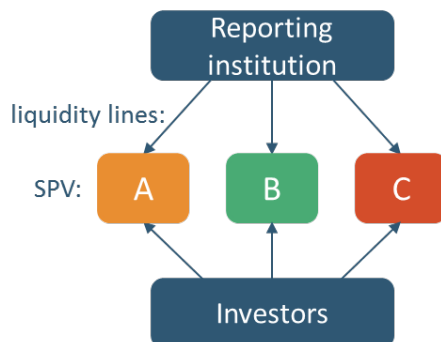

Reporting institution
Loans
Corporate / retail customers of reporting institution

Instituţia raportoare
Împrumuturi
Clienţii corporativi / de retail ai instituţiei raportoare

Scenariul E 6: Instituția raportoare ca sursă de finanțare (cu cerință de grupare)

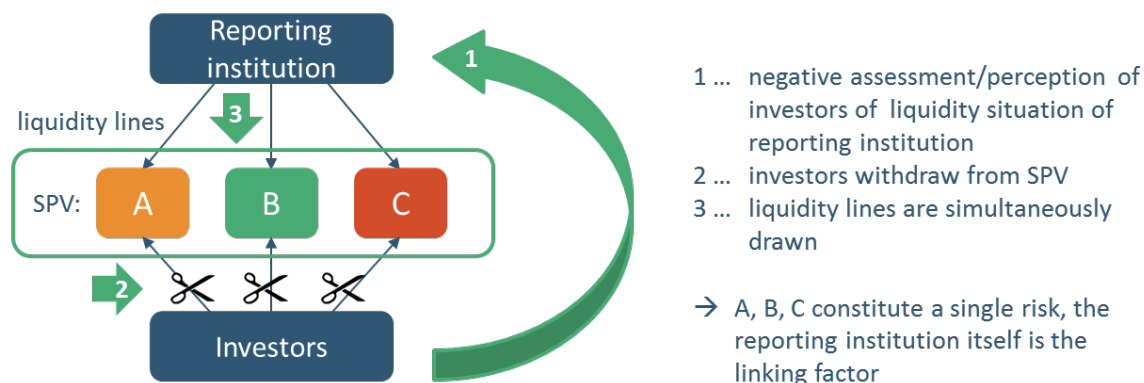
În următorul scenariu, instituția raportoare este furnizorul de lichiditate pentru trei SPV-uri sau entități vehicul (structuri similare):

Reporting institution
Liquidity lines
SPV
Investors

Instituția raportoare
Liniile de lichidități
SPV
Investitorii

În acest caz, instituția raportoare însăși poate constitui sursa de risc (factorul de risc subiacent) recunoscută în considerentul 54 la Regulamentul (UE) nr. 575/2013:⁸

Reporting institution
Liquidity lines
SPV
Investors

Instituția raportoare
Liniile de lichidități
SPV
Investitorii

Negative assessment / perception of investors of liquidity situation of reporting institution

Evaluarea negativă / percepția de către investitori a situației de lichiditate a instituției raportoare

⁸ Considerentul 54 la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 are următorul conținut: „La determinarea existenței unui grup de clienți aflați în legătură și astfel a expunerilor care constituie un singur risc, este important să fie luate în considerare și riscurile care decurg dintr-o sursă comună de finanțare semnificativă pusă la dispoziție de instituție, grupul financiar al acesteia sau părțile cu care are legături.”

Investors withdraw from SPV

A, B, C constitute a single risk, the reporting institution itself is the linking factor

Investitorii se retrag din SPV

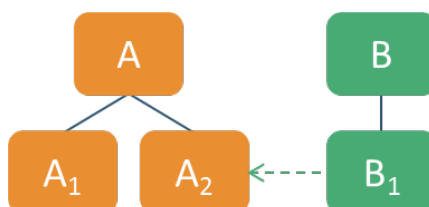
A, B, C constituie un singur risc, instituția raportoare însăși este factorul de legătură

În scenariul de mai sus, nu contează dacă liniile de lichiditate sunt direct către SPV sau către activele-suport din cadrul SPV; ceea ce contează este faptul că este probabil ca liniile de lichiditate să fie trase simultan. De asemenea, diversificarea și calitatea activelor nu sunt considerente în acest scenariu și nici sprijinirea pe investitori în același sector (de exemplu, investitorii de pe piața ABCP), deoarece conceptul de singur risc este creat de utilizarea unor structuri similare și de sprijinirea pe angajamente dintr-o singură sursă (adică instituția raportoare ca inițiator și sponsorul SPV).

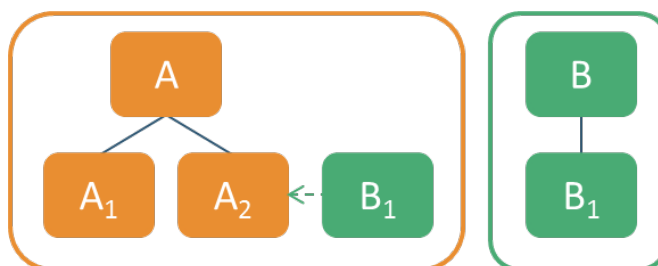
Raportul dintre relația de strânsă legătură prin control și relația de strânsă legătură prin dependență economică

Scenariul C/E 1: Cazul combinat de control și dependență economică (dependență unidirecțională)

În următorul scenariu, instituția raportoare are expuneri față de toate entitățile menționate în diagrama de mai jos. A deține controlul asupra lui A₁ și A₂, B deține controlul asupra lui B₁. Mai mult decât atât, B₁ depinde economic de A₂ (dependență unidirecțională):

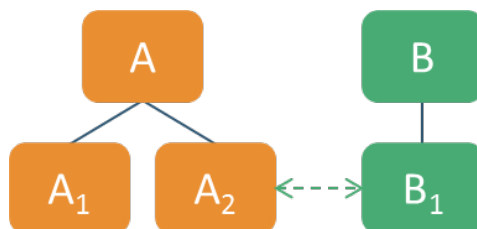
Cerința de grupare: În acest scenariu, instituția raportoare trebuie să ajungă la concluzia că B₁ trebuie în orice caz inclus în grupul clienților aflați în legătură ai lui A (grupul constând astfel din A, A₁, A₂ și B₁), precum și ai lui B (grupul constând astfel din B și B₁):

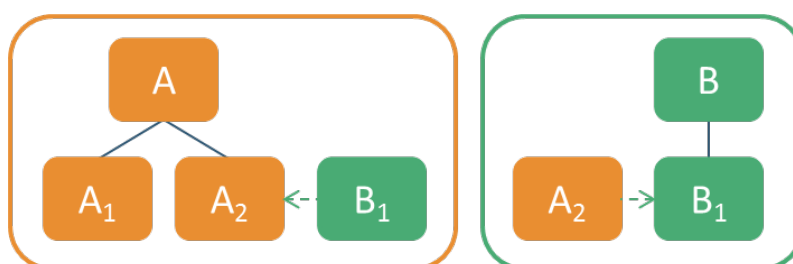
În caz de probleme financiare pentru A, A_2 și în cele din urmă B_1 vor întâmpina, de asemenea, dificultăți financiare din cauza dependenței lor juridice (A_2) și, respectiv, economice (B_1). Formarea a trei grupuri diferite ($A + A_1 + A_2$, $A_2 + B_1$, $B + B_1$) nu ar fi suficientă pentru a cuprinde riscul provenit de la A, deoarece B_1 , deși dependent de A_2 și astfel de însuși A, ar fi extras din conceptul de singur risc al grupului A.

Scenariul C/E 2: Cazul combinat de control și dependență economică (dependență bidirecțională)

În acest scenariu, dependența economică a lui A₂ și B₁ nu merge într-un singur sens, ci este reciprocă:

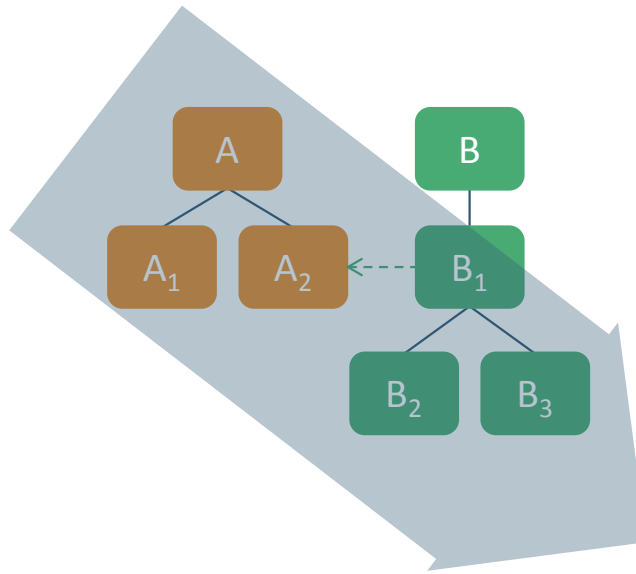

Cerința de grupare: A₂ ar trebui să fie inclus suplimentar în grupul B, iar B₁ ar trebui să fie inclus suplimentar în grupul A:

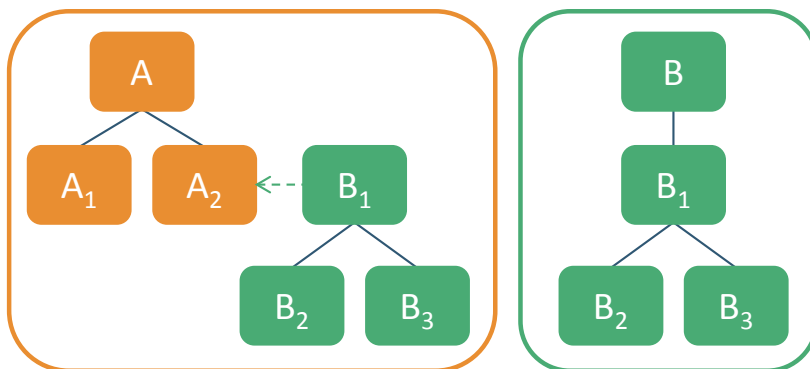

Scenariul C/E 3: Contagiune în aval

Într-o variantă a scenariului C/E 1 de mai sus, B₁ deține controlul și asupra a două entități (B₂ și B₃). În acest caz, dificultățile financiare ale lui A se vor propaga prin A₂ și B₁ până la cele două filiale ale lui B₁ („contagiune în aval”).

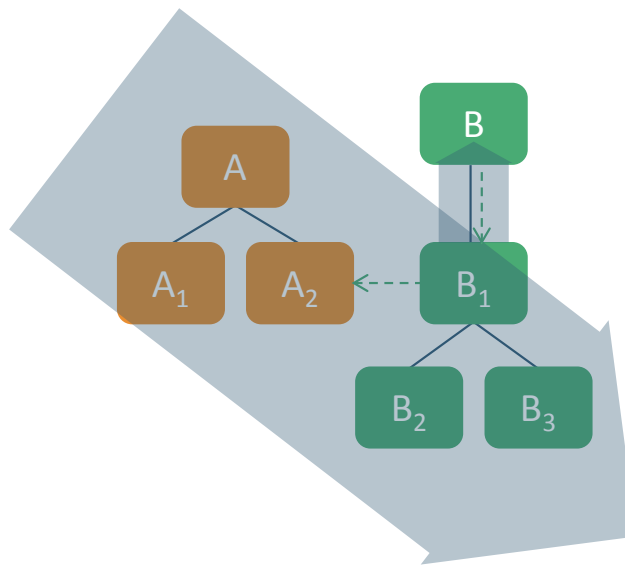
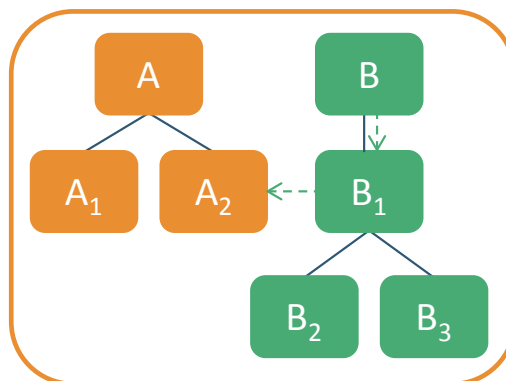

Cerința de grupare:

Scenariul C/E 4: Contagiune în amonte

Relația de control dintre B și B₁ nu determină automat includerea lui B în grupul clienților aflați în legătură ai lui A, deoarece este puțin probabil ca problemele financiare pentru A să ducă la dificultăți financiare pentru B. Totuși, entitatea B care deține controlul trebuie inclusă în grupul lui A dacă B₁ reprezintă o parte atât de importantă a grupului B, încât B să fie dependent economic de B₁. În acest caz, dificultățile financiare ale lui A vor continua nu numai în aval, ci și în amonte până la B, determinând dificultăți de plată pentru B (adică toate entitățile formează acum un singur risc).

Cerința de grupare:

Procedurile de control și administrare pentru identificarea clienților aflați în legătură

Scenariul Mm 1: Limitele identificării unui lanț de contagiune

Dezvoltând și mai mult scenariul de mai sus (C/E 4), instituția raportoare are expuneri numai față de entitatea A și entitatea B₃. În acest caz, este recunoscut faptul că ar putea să nu fie posibil pentru instituția raportoare să devină conștientă de lanțul de contagiune, iar grupul de clienți aflați în legătură ar putea să nu fie format corect.

